

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.,** proti žalovanému: **Vězeňská služba České republiky,** se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2018, č. j. 31 A 97/2018 – 16, a o návrhu na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti,

takto:

I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů **se zamítá.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení krajského soudu, kterým byla žaloba podaná u něj dne 13. 7. 2018 postoupena dle § 7 odst. 2 s. ř. s. k rozhodnutí Městskému soudu v Praze, neboť žaloba směřovala proti žalovanému, jehož sídlo je v Praze.

[2] V kasační stížnosti požádal stěžovatel o osvobození od soudního poplatku a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť nemá právnické vzdělání a neorientuje se v právních předpisech.

[3] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, dospěl k závěru: „*Stěžovatel má povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé (o žalobě), či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností [§ 1 písm. a), § 2 odst. 2 písm. b) a § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích.*“ Tak tomu v dané věci není, neboť napadeným usnesením nebylo rozhodováno ve věci samé. Závěry rozšířeného senátu učiněné ve vztahu k soudnímu

poplatku dále promítl rozšířený senát i do úvah o povinném zastoupení stěžovatele: „*Je-li podána kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o neosvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce či proti jinému procesnímu usnesení učiněnému v řízení o žalobě, je rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti učiněno v rámci tohoto řízení, a proto se zde ustanovení § 105 odst. 1 a 2 s. ř. s. neuplatní.*“ Nejvyšší správní soud proto splnění poplatkové povinnosti ani povinné zastoupení nevyžadoval; stěžovatelem vyplněné údaje o majetkových poměrech proto nehodnotil.

[4] Nejvyšší správní soud i přes uvedené posoudil žádost stěžovatele o ustanovení zástupce z řad advokátů z hlediska toho, zda je takový postup nutný k ochraně práv stěžovatele. Dospěl k závěru, že ustanovení zástupce stěžovateli není třeba, neboť se jedná o věc jednoduchou, věc je projednatelná, z kasační stížnosti je jednoznačné, čeho se stěžovatel domáhá.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel obecně uvádí, že věci, které skutkově souvisejí, mají být rozhodovány společně, dále konstatuje, že meritem žalobních petitů je jeho zjevná diskriminace v úředních aktech žalovaného, proto které stěžovatel nemá soudní ochranu, nelze tedy jeho žaloby bagatelizovat nebo obstrukčně oddělovat, proto požaduje usnesení krajského soudu zrušit; současné ke kasační stížnosti přiložil v záhlaví označené usnesení. Byť důvody kasační stížnosti jsou obtížně uchopitelné, z obsahu zaslaného spisu krajského soudu je nepochybné, že stěžovatel kasační stížností směřuje právě k usnesení o postoupení věci jinému soudu. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal zákonnost usnesení, které stěžovatel označil.

[6] Stěžovatel podal u Krajského soudu v Brně žalobu proti rozhodnutí Vězeňské služby České republiky, Věznice Břeclav, ze dne 15. 6. 2018, č. j. VS – 12678 - 9/ČJ-2018-8038PR, a ze dne 25. 6. 2018, č. j. VS – 12681 - 9/ČJ-2018-8038PR, a o přiznání nemajetkové újmy podle § 10 odst. 2 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Napadenými rozhodnutími žalovaný odložil zčásti žádosti stěžovatele o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

[7] Podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podle § 7 odst. 6 s. ř. s. není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému.

[8] V daném případě stěžovatel napadá rozhodnutí Vězeňské služby České republiky, Věznice Břeclav, vydané ředitelem věznice podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

[9] Krajský soud v Brně otázku místní příslušnosti posoudil správně. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich

působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Podle § 1 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky, je Vězeňská služba správním úřadem a účetní jednotkou (odst. 3). Organizačními jednotkami Vězeňské služby jsou generální ředitelství, vazební věznice, věznice, ústavy pro výkon zabezpečovací detence, Střední odborné učiliště a Akademie Vězeňské služby. Generální ředitelství zabezpečuje plnění společných úkolů ostatních organizačních jednotek, které metodicky řídí a kontroluje. V čele vazebních věznic, věznic, ústavů pro výkon zabezpečovací detence, Středního odborného učiliště a Akademie Vězeňské služby jsou ředitelé, které jmenuje a odvolává generální ředitel (odst. 4). Podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky, právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu generální ředitel. Ředitelé vazebních věznic, věznic a dalších organizačních jednotek Vězeňské služby jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ve všech věcech, kromě těch, které podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci.

[10] Stěžovatelem napadené rozhodnutí vydané ředitelem věznice Břeclav bylo vydáno Vězeňskou službou České republiky, která je správním orgánem (úřadem) a povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Správní orgán, který v daném případě rozhodoval v prvním stupni, je tedy Vězeňská služba České republiky. Vězeňská služba České republiky sídlí v Praze. Místně příslušným krajským soudem k projednání žaloby je tedy Městský soud v Praze (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2016, č. j. 6 As 162/2016 – 28). Ke shodnému závěru ostatně dospěl i Městský soud v Praze v usnesení ze dne 13. 6. 2016, č. j. 8 A 93/2015 - 36 (kde rozhodoval ve věci žádosti stěžovatele o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, které požadoval po věznici Valdice), viz též např. rozsudek NSS č. j. 4 As 269/2018 – 14, ze dne 26. 9. 2018.

[11] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal postup Krajského soudu v Brně rozporný se zákonem, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu